

godt i en Aarrække have arbejdet i Statens Tjeneste om Vinteren og dog være saa uheldig f. Eks. paa Grund af Sygdom, at han ikke opnaar de stipulerede 180 Dage. I saadanne Tilfælde er det i høj Grad uretfærdigt at nægte ham et forholdsmæssigt Dyrtidstillæg. Det er mig meddelt, at man fra Statsbanernes Side overfor visse ikke-pensionsberettigede Arbejdere har benyttet den Fremgangsmaade at udbetale Dyrtidstillæg i Forhold til det Antal Timer, Dage eller Uger, i hvilke de har arbejdet, efter som de er time-, dag- eller ugelønnede. Denne Metode, synes jeg, Staten burde gennemføre for de ikke-pensionsberettigede Arbejders Vedkommende. Saa vilde man undgaa meget Vrøvl. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister vil stille sig villig overfor Ændringsforslag i saa Henseende. Med det samme jeg er ved denne Udbetaling af Dyrtidstillæg efter Timeantal, vil jeg gerne gøre opmærksom paa et Forhold, der finder Sted paa Statsbanernes Værksteder. Som allerede udtalt faar Arbejdsmændene Dyrtidstillæg udbetalt pr. Time, og en Gruppe faar saaledes udbetalt 63 Øre i Timen og 17 Øre i Dyrtidstillæg, men en faglært Maskinarbejder, som arbejder paa samme Arbejdsplads, faar kun den gældende Minimalløn 54 Øre i Timen og intet Dyrtidstillæg, og saa under man sig endda derinde over, at man har vanskeligt ved at faa Maskinarbejdere. Selvfølgelig bør Statsbanerne yde Arbejderne paa den paagældende Arbejdsplads et Dyrtidstillæg, som man gør paa alle andre Arbejdspladser. Det vilde kun være Ret og billigt, og Staten vilde staa sig ved det, idet den saa vilde være i Stand til at faa Maskinarbejdere.

Til Slutning vil jeg lægge et godt Ord ind for Pensionisterne. Mange af disse fører en kummerlig Tilværelse, f. Eks. Skolelærerenker med 200—300 Kr. i Pension. Det er vel ikke saaledes, at et Dyrtidstillæg paa 200 Kr., som Lovforslaget forudsætter, til Pensionister med 300 Kr., er karrigt, men man maa erindre, hvilken kummerlig Tilværelse Folk med saa lille et Udkomme fører. Var det ikke muligt, at Staten strakte sig endnu lidt videre overfor disse de alleruheldigst stillede i vort Samfund? Kunde man f. Eks. ikke komme op paa et Minimaldyrtidstillæg paa 300 Kr. i Stedet for de 200 Kr.? Det minimale Dyrtidstillæg paa 200 Kr. har Pensionisterne allerede; det vil altsaa sige, at alle de, der nu har en Pension af 800 Kr. eller derunder, ingen som helst Forhøjelse

faar efter dette Lovforslag. Jeg finder det uretfærdigt, naar alle de øvrige, som Staten har Forpligtelse overfor, skal have Dyrtidstillæg, at disse daarligst stillede Pensionister saa ikke ogsaa skal have det. Desuden mangler der, som den ærede foregaaende Taler omtalte, fuldstændig et Tillæg for indeværende Aar. Jeg haaber, at den højtærede Finansminister under Udvalgsbehandlingen vil strække sig saa vidt, at de meget daarligst stillede Pensionister dels faar et Dyrtidstillæg for indeværende Aar og dels faar en i alt Fald mindre Forhøjelse af det foreslaaede mindste Dyrtidstillæg paa 200 Kr. Disse mine Henstillinger angaaende Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag vil jeg bede den højtærede Minister og det højtærede Ting tage under velvillig Overvejelse. I øvrigt anbefaler jeg Forslaget til hurtig og imødekommende Behandling.

Kofoed: Det er femte Gang, Rigsdagen beskæftiger sig med et Lovforslag om Ydelse af Dyrtidstillæg til Statens Tjenestemænd. Første Gang var i August 1915. Det Beløb, vi den Gang naaede til, var 1³/₄ Mill. Kr., men allerede i April 1916 kom det andet Lovforslag, og den Gang naaede Beløbet op til 8 Mill. Kr. I samme Aar, December 1916, kom det tredje Lovforslag, hvor Beløbet steg til 22,4 Mill. Kr. Sidste Gang, vi beskæftigede os med Dyrtidstillægsspørgsmaalet, var i Fjor i Oktober Maaned, og det Lovforslag, som vedtoges den Gang, bragte en Udgift for Statskassen af mellem 37 og 38 Mill. Kr. Første Gang, vi bevillgede et Beløb til Hjælp for Statstjenestemænd, kaldte vi det for Dyrtidshjælp., og de Beløb, vi ydede den Gang, var i Forhold til de Beløb, vi har ydet senere, smaa. Der var desuden en Del Forskel for de forskellige Tjenestemænds Vedkommende, idet vi lod Beløbene variere baade efter Børneantallet og efter Tjenestemandens Indtægter. Det var med andre Ord en Nødhjælp, vi ydede til de Tjenestemænd, som er vanskeligst stillede under Dyrtiden. Det var en Nødhjælp, som blev ydet paa en Tid, hvor vi endnu troede, at Dyrtiden vilde blive af ganske kort Varighed. Senere maatte vi over fra Dyrtidshjælp til Dyrtidstillæg, til større Summer, mere ensartede Tillæg, ydede til flere Grupper af Tjenestemænd, idet de Indtægtsgrænser, vi første Gang beskæftigede os med, efterhaanden er blevet sat op; sidste Gang blev Grænsen sat ved en Aarsindtægt af 6 000 Kr. Hensigten med de Dyrtidstil-